

ΤΑ ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Στην αρχή η Γνώση ήταν κοινή και βασίλευε παγκόσμια σε όλη την Χρυσή Εποχή. Οι άνθρωποι δεν είχαν γίνει ακόμη κακοί σε εκείνες τις μέρες τής ευδαιμονίας και αγνότητας, γιατί είχαν θεϊκή μάλλον, παρά ανθρώπινη φύση. Αλλά όταν το ανθρώπινο γένος, αυξανόμενο σε πληθυσμό, παρουσίασε διαφοροποιημένες ιδιοσυγκρασίες τόσο φυσικά όσο και νοητικά, τότε ενσαρκώθηκαν Πνεύματα που καταδείκνυαν τις αδυναμίες του. Οι φυσικές υπερβολές και μαζί με αυτές οι δεισιδαιμονίες, εμφανίστηκαν σε λιγότερο εκπαιδευμένες και λιγότερο υγιείς διάνοιες. Η ιδιοτέλεια γεννήθηκε από επιθυμίες και πάθη άγνωστα μέχρι τότε και γινόταν κακή χρήση τής γνώσης και της εξουσίας, μέχρις ότου κατέστη αναγκαίο να περιοριστεί ο αριθμός εκείνων οι οποίοι γνώριζαν.

Έτσι εμφανίστηκε η Μύηση. Κάθε έθνος δημιούργησε ένα ξεχωριστό θρησκευτικό σύστημα, σύμφωνα με τον βαθμό φώτισης και τις πνευματικές του ανάγκες.

Η λατρεία τής εξωτερικής μορφής απορριπτόταν από τους σοφούς, οι οποίοι περιόρισαν την αληθινή γνώση σε ελάχιστους. Καθώς η ανάγκη κάλυψης της αλήθειας γινόταν επιτακτικότερη από γενιά σε γενιά, χρησιμοποιήθηκε στην αρχή ένα λεπτό πέπλο. Όσον δυνάμωνε η προσωπικότητα και η ιδιοτέλεια, το πέπλο πύκνωνε βαθμιαία και το γεγονός αυτό οδήγησε στα Μυστήρια. Κατέληξαν να εγκαθιδρυθούν σε κάθε χώρα και ανάμεσα σε κάθε λαό, ενώ για να αποφευχθεί η παρανόηση και οι διαμάχες επιτράπη η ανάπτυξη εξωτερικών πίστεων για τις μάζες. Στην αρχική τους μορφή ήταν άκακες και αθώες όπως ένα ιστορικό γεγονός που παρουσιάζεται με την μορφή ενός παραμυθιού, προσαρμοσμένου για έναν παιδικό νου. Σε εκείνες τις παλιές εποχές τέτοιες πίστεις επιτρεπόταν να καλλιεργούνται και να σχηματίζουν την λαϊκή θρησκεία, χωρίς κανένα κίνδυνο για τις φιλοσοφικές και αφηρημένες αλήθειες που διδάσκονταν στα άδυστα. Η λογική και επιστημονική παρατήρηση των φαινομένων τής Φύσεως, που από μόνη της οδηγεί τον άνθρωπο στην γνώση των αιώνιων αληθειών - δεδομένου ότι προσεγγίζει το κατώφλι τής παρατήρησης απαλλαγμένος από προκαταλήψεις και βλέπει με το πνευματικό του μάτι, πριν εξετάσει τα πράγματα από την φυσική τους άποψη - δεν είναι χαρακτηριστικό τού πλήθους. Τα θαύματα τού Ενός Πνεύματος τής Αλήθειας, της κρυμμένης και απρόσιτης Θεότητας, μπορούν να αποκαλυφθούν και να αφομοιωθούν μόνο μέσω των εκδηλώσεων Του από τους δευτερεύοντες « Θεούς », τις ενεργητικές δυνάμεις Του. Ενώ η Μία και Παγκόσμια Αιτία πρέπει να παραμένει για πάντα απόκρυφη - η πολλαπλή Της δράση μπορεί να ανιχνευτεί μέσω των αποτελεσμάτων της στην Φύση. Επειδή στον μέσο άνθρωπο είναι κατανοητά μόνο τα αποτελέσματα, επιτράπη να αναπτυχθούν στην φαντασία των λαών οι Δυνάμεις που τα προκαλούν. Σε μεταγενέστερες εποχές, μερικοί ασυνείδητοι ιερείς άρχισαν να εκμεταλλεύονται τις μέχρι τότε απλοϊκές πίστεις τού λαού κάθε χώρας και τελικά ανύψωσαν εκείνες τις δευτερεύουσες Δυνάμεις στην θέση τού Θεού ή των Θεών, καταφέροντας έτσι να τις απομονώσουν από την Μία Παγκόσμια Αιτία όλων των αιτιών (βλέπε στον Ιστότοπο την ενότητα [► Τεκτονισμός - 1η Θεώρηση](#)).

Από τότε, η γνώση των πρωταρχικών αληθειών παρέμεινε ολοκληρωτικά στα χέρια των Μυημένων. Όμως τα Μυστήρια είχαν τα αδύναμα σημεία τους, όπως έχει κάθε θεσμός που συνδέεται με το ανθρώπινο στοιχείο.

Ωστόσο, τα ευρήματα τους εξέφρασε χαρακτηριστικά ο Βολταΐρος με τα ακόλουθα λόγια : Μέσα στο χάος τών ανθρώπινων δεισιδαιμονιών υπήρξε ένας θεσμός ο οποίος εμπόδισε τον άνθρωπο να περιέλθει σε απόλυτη κτηνωδία · ο θεσμός των Μυστηρίων.

Πραγματικά, όπως λέει και ο Ζαν Μαρί Ραγκόν για τον Τεκτονισμό : Ο ναός του έχει το Χρόνο για διάρκεια, το Σύμπαν για χώρο.... « Ας διαιρέσουμε για να βασιλεύσουμε », είπαν οι πονηροί « Ας ενώσουμε για να διαρκέσουμε », είπαν οι πρώτοι Τέκτονες ".

Ή μάλλον, κάτι τέτοιο είπαν οι Μυημένοι, τους οποίους οι Τέκτονες ποτέ δεν έπαψαν να διεκδικούν σαν τους πρωταρχικούς και άμεσους Δασκάλους τους. Η πρώτη και Βασική αρχή της ηθικής δύναμης και ισχύος είναι ο συσχετισμός και η ενότητα τής σκέψης και τού σκοπού. « Οι Υιοί τής Θέλησης » ενώθηκαν στην αρχή για να αντισταθούν στις συνεχώς αυξανόμενες ανομίες τών Ατλάντειων Μυστών τής αριστερής ατραπού.

Αυτό οδήγησε στην ίδρυση Μυστικών Σχολών, ναών μάθησης και Μυστηρίων, που ήταν απρόσιτα για όλους, εκτός και αν υποβάλλονταν στις πιο φοβερές δοκιμασίες. Ότι και αν λεχθεί για τους πρώτους Μύστες και τους Διδασκάλους τους, θα θεωρηθεί σαν φαντασία. Επομένως, είναι αναγκαίο να κρίνουμε το δέντρο από τους καρπούς του, αν θέλουμε να γνωρίσουμε κάτι για τους πρώτους Μυημένους.

Χρειάζεται να εξετάσουμε την επίδραση και το έργο τών διαδόχων τους, όπως καθρεφτίζεται μέσα στα έργα τών κλασικών συγγραφέων και των μεγάλων φιλοσόφων. Πώς έβλεπαν την Μύηση και τους Μυημένους οι Έλληνες και Ρωμαίοι συγγραφείς ; Ο Κικέρωνας πληροφορεί τους αναγνώστες του με πολύ σαφείς όρους. Λέει :

Ένας Μυημένος πρέπει να ασκεί όλες τις αρετές που κατέχει : δικαιοσύνη, πιστότητα, ελευθεροφροσύνη, σεμνότητα, εγκράτεια. Οι αρετές αυτές κάνουν τους ανθρώπους να ξεχνούν τις ιδιότητες που μπορεί να τους λείπουν.

Αλλά προκειμένου ο λαός να φτάσει σε αυτήν την αναμόρφωση, πρέπει να περάσει μέσα από μια διπλή μεταμόρφωση :

(α) να απαλλαγεί από κάθε στοιχείο εξωτερικής δεισιδαιμονίας και κυριαρχίας τών ιερέων (β) να μορφωθεί για να αποφύγει τον κίνδυνο τής υποδούλωσης είτε από έναν άνθρωπο είτε από μια ιδέα. Έτσι βλέπουμε τον καταστατικό Χάρτη τού Τεκτονισμού να αναφέρει ότι : « ύπατο αγαθό τών Τεκτόνων είναι η Ελευθερία τής σκέψεως και της Συνειδήσεως ».

Ίσως όλα αυτά να φαίνονται αντιφατικά. Κάποιοι μπορεί να ισχυριστούν πως οι Μυημένοι ήταν « ιερείς ». Τουλάχιστον όλοι οι Ινδοί, Αιγύπτιοι, Χαλδαίοι, Έλληνες, Φοίνικες και άλλοι ιεροφάντες και μύστες ήταν ιερείς σε ναούς και αυτοί οι ίδιοι επινόησαν τις αντίστοιχες εξωτερικές πίστεις. Δεν θα μπορούσαν όμως ποτέ να θεωρηθούν σαν τέτοιοι, αν πάρουμε σαν μέτρο σύγκρισης τον ευρωπαϊκό κλήρο. Οι ιερείς τής Αιγύπτου δεν ήταν υπηρέτες τής θρησκείας με την αυστηρή έννοια τού όρου. Η λέξη « ιερέας», η μετάφραση τής οποίας δεν είναι καθόλου ακριβής έχει μια σημασία πολύ διαφορετική από εκείνη που τής αποδίδουμε εμείς. Στην γλώσσα τής αρχαιότητας και ειδικά με την έννοια τής μύησης τών ιερέων τής αρχαίας Αιγύπτου, η λέξη « ιερέας » είναι συνώνυμη με την λέξη « φιλόσοφος »... Ο θεσμός τών Αιγυπτίων ιερέων φαίνεται ότι ήταν στην πραγματικότητα μια οργανωμένη ομάδα σοφών, οι οποίοι συγκεντρώνονταν για να μελετήσουν την τέχνη τής διακυβέρνησης τών ανθρώπων, να εντοπίσουν την επικράτεια τής αλήθειας, να οργανώσουν την επέκταση της και να εμποδίσουν την υπερβολικά επικίνδυνη διάδοση της.

Οι Αιγύπτιοι Ιερείς, όπως οι αρχαίοι Βραχμάνοι, κρατούσαν τα ηνία τής κυβερνητικής εξουσίας, ένα σύστημα που κληροδότησαν από τους Μυημένους τής περιφέρειας Ατλαντίδας. Η αγνή λατρεία τής Φύσεως τών πρώτων πατριαρχικών ημερών - η αρχική έννοια τής λέξεως « πατριαρχικός » σχετίζεται με τους Προγενήτορες τής ανθρώπινης φυλής, τους Πατέρες, Αρχηγούς και Καθοδηγητές των πρωτόγονων ανθρώπων - έγινε κληρονομιά εκείνων που θα μπορούσαν να διακρίνουν την ιδέα πίσω από το φαινόμενο. Αργότερα, οι Μυημένοι μεταβίβασαν την γνώση τους στους ανθρώπινους βασιλείς, όπως και οι δικοί τους θείοι Διδάσκαλοι την είχαν μεταδώσει στους προπάτορές τους. Ήταν προνόμιο και καθήκον τους να αποκαλύψουν εκείνα τα μυστικά τής Φύσεως που θα ήταν χρήσιμα στην ανθρωπότητα, τις κρυμμένες ιδιότητες τών φυτών, την τέχνη τής θεραπείας και την επίτευξη τής αδελφικής αγάπης και αμοιβαίας βοήθειας μεταξύ τών ανθρώπων. Κανένας δε θεωρείτο Μυημένος, αν δεν μπορούσε να θεραπεύσει ή καλύτερα να επαναφέρει στην ζωή από το φαινομενικό θάνατο (κώμα) εκείνους οι οποίοι, μένοντας για καιρό παραμελημένοι, θα είχαν πράγματι πεθάνει κατά την διάρκεια τού λήθαργου τους. Εκείνοι που εμφάνιζαν τέτοιες ικανότητες ξεχώριζαν αμέσως από το πλήθος και θεωρούντο Βασιλείς και Μυημένοι. Ο Γκαουταμά Βούδας ήταν ένας Βασιλιάς - Μυημένος, ένας θεραπευτής και επανέφερε στην ζωή εκείνους που βρίσκονταν στα χέρια τού θανάτου.

Ο Ιησούς και ο Απολλώνιος ήταν θεραπευτές και ονομάζονταν από τους οπαδούς τους Βασιλείς. Αν είχαν αποτύχει να αναστήσουν τους νεκρούς, τα ονόματά τους δε θα είχαν περάσει στην ιστορία, γιατί αυτή ήταν η πρώτη και πιο σημαντική δοκιμασία, η ένδειξη πως ο Μύστης καθοδηγείτο από το αόρατο χέρι ενός πρωταρχικού θείου Διδάσκαλου ή ότι ήταν ενσάρκωση κάποιου « Θεού ».

Το μετέπειτα βασιλικό προνόμιο μεταφέρθηκε στους βασιλείς τής δικής μας Φυλής μέσω τών βασιλέων τής Αιγύπτου. Αυτοί ήταν όλοι μυημένοι στα μυστήρια τής ιατρικής και διέθεταν θεραπευτικές ικανότητες, ακόμη και όταν, οι φοβερές δοκιμασίες και κόποι τής τελικής Μύησης, δεν τους επέτρεπαν να αποβούν τέλειοι Ιεροφάντες.

Θεωρούνταν δικαιωματικά θεραπευτές ακολουθώντας την παράδοση και βοηθούνταν στην τέχνη τής θεραπείας από τους Ιεροφάντες τών ναών, όταν οι ίδιοι αγνοούσαν την απόκρυφη θεραπευτική επιστήμη. Σε μεταγενέστερους χρόνους βρισκουμε τον Πύρρο (βασιλιά τής Ηπείρου) να θεραπεύει τους ασθενείς με ένα απλό άγγιγμα τού ποδιού, ο Βεσπασιανός και ο Αδριανός το μόνο που έκαναν ήταν να απαγγείλουν κάποιες λέξεις που διδάχτηκαν από τους Ιεροφάντες τους, προκειμένου να επαναφέρουν την όραση στους τυφλούς και να θεραπεύσουν τους ανάπηρους. Από εκείνη την εποχή, η ιστορία έχει καταγράψει περιπτώσεις που το ίδιο προνόμιο μεταβιβαζόταν στους αυτοκράτορες και τους βασιλείς σχεδόν κάθε έθνους.

Εκείνο που είναι γνωστό για τους Ιερείς τής Αιγύπτου και τους αρχαίους Βραχμάνους και το οποίο επιβεβαιώνεται από όλους τους αρχαίους κλασικούς και ιστορικούς συγγραφείς, μας δίνει το δικαίωμα να πιστεύουμε πως ήταν κάτι περισσότερο από απλή παράδοση, όπως θέλουν να υποστηρίξουν οι σκεπτικιστές. Από πού προέρχεται η θαυμάσια γνώση τών Αιγυπτίων Ιερέων σε κάθε τομέα τής Επιστήμης, αν δεν την είχαν αποκτήσει από μια αρχαιότερη πηγή ; Οι περίφημες «Τέσσερις», οι έδρες μάθησης στην αρχαία Αίγυπτο, είναι πολύ περισσότερο τεκμηριωμένες ιστορικά, από ό,τι η καταγωγή τής σύγχρονης Αγγλίας. Στο μεγάλο

ιερό τής Θήβας, ο Πυθαγόρας, αμέσως μετά την επιστροφή του από την Ινδία, μελέτησε την Επιστήμη τών Απόκρυφων αριθμών. Στην Μέμφιδα, ο Ορφέας εκλαΐκευσε την υπερβολικά δυσνόητη ινδική μεταφυσική του για να χρησιμοποιηθεί στην Μεγάλη Ελλάδα. Εκεί έμαθαν όλα όσα ήξεραν ο Θαλής και αργότερα ο Δημόκριτος. Στην Σαΐδα αποδίδεται η θαυμάσια νομοθεσία και η τέχνη τής διακυβέρνησης που διδάχτηκαν από τους Ιερείς ο Σόλωνας και ο Λυκούργος, οι οποίοι θαυμάζονται και θα θαυμάζονται στο πέρασμα του χρόνου από τις κατοπινές γενιές. Αν ο Πλάτωνας και ο Εύδοξος δεν είχαν πάει ποτέ να λατρέψουν το ιερό τής Ηλιούπολης, το πιθανότερο είναι πως δε θα κατέπλησαν τις μελλοντικές γενιές, ο ένας με την Ηθική του και ο άλλος με τα Μαθηματικά του. Βλέπουμε τον Τεκτονικό βαθμό τού Εταίρου να αναφέρει τιμώντας τους τον Σωκράτη (κατ' ουσίαν τον Πλάτωνα), τον Λυκούργο, τον Σόλωνα και τον Πυθαγόρα.

Τα Μυστήρια προηγήθηκαν των ιερογλυφικών. Ήταν η αιτία για την δημιουργία τους, επειδή απαιτούνταν μόνιμες καταγραφές για να διατηρήσουν και να διαω-νίσουν τα μυστικά τους. Η αρχέγονη Φιλοσοφία χρησίμεψε σαν θεμέλιος λίθος για την σύγχρονη Φιλοσοφία. Μόνο που ο απόγονος, ενώ διαιώνισε τα χαρακτηριστικά του εξωτερικού σώματος, έχασε στην πορεία την Ψυχή και το Πνεύμα τού γονέα του.

Η Μύηση, παρ' όλο που δεν περιείχε κανόνες και αρχές, ούτε ειδική διδασκαλία μιας Επιστήμης, όπως κατανοείται σήμερα, αποτελούσε ωστόσο Επιστήμη και μάλιστα την Επιστήμη τών Επιστημών. Αν και δεν είχε δόγμα, φυσική πειθαρχία και αποκλειστικό τυπικό, ήταν ωστόσο η μοναδική αληθινή Θρησκεία - η θρησκεία τής αιώνιας Αλήθειας. Εξωτερικά ήταν μια σχολή, όπου διδάσκονταν οι επιστήμες, οι τέχνες, η ηθική, η νομοθεσία, η φιλανθρωπία, η λατρεία τής αληθινής και πραγμα-τικής φύσης τών κοσμικών φαινομένων εσωτερικά. Κατά την διάρκεια τών Μυστη-ρίων δίνονταν πρακτικές αποδείξεις για την φύση τών κοσμικών φαινομένων. Εκείνοι που μπορούσαν να γνωρίσουν την αλήθεια όλων τών πραγμάτων - δηλαδή, εκείνοι που μπορούσαν να αντικρύσουν την Ίσιδα αποκαλυμμένη και να αντέξουν το φοβερό μεγαλείο Της γίνονταν Μυημένοι.

Αλλά τα τέκνα τής Πέμπτης Φυλής είχαν ήδη πέσει πολύ βαθιά μέσα στην ύλη, για να κάνουν κάτι τέτοιο ατιμώρητα (πιστεύεται ότι οι ρίζες φυλές είναι επτά και έχουν εμφανιστεί μόνον οι πέντε. Οι Ατλάντειοι ανήκουν στην τέταρτη ρίζα-φυλή)

Εκείνοι που αποτύγχαναν εξαφανίζονταν από τον κόσμο, χωρίς να αφήσουν ούτε ένα ίχνος πίσω τους. Ποιός από τους ανώτερους βασιλείς, όσο ισχυρή κι αν ήταν η κοινωνική του θέση, τολμούσε να διεκδικήσει ένα άτομο από τους αυστηρούς ιερείς, από την στιγμή που εκείνο περνούσε το κατώφλι τού ιερού τους Άδυτου ;

Οι ευγενικές αρχές που διδάχθηκαν από τους Μυημένους τών πρώτων φυλών πέρασαν στην Ινδία, στην Αίγυπτο, στην Ελλάδα, στην Κίνα και στην Χαλδαΐα και έτσι εξαπλώθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο. Κάθε τί καλό, ευγενικό και μεγαλειώδες για την ανθρώπινη φύση, κάθε θεία ιδιότητα και έφεση, καλλιεργείτο από τους Ιερείς Φιλοσόφους, οι οποίοι επεδίωκαν να τα αναπτύξουν στους Μυημένους τους. Ο ηθικός τους κώδικας, που βασιζόταν στον αλτρουισμό, έγινε παγκόσμιος.

Βρίσκεται ακόμη και στον Κομφούκιο, τον « αθειστή », ο οποίος δίδαξε ότι « εκείνος που δεν αγαπάει τον αδελφό του, δεν έχει αρετή ». Βρίσκεται και στην εντολή της Καινής και της Παλαιάς Διαθήκης, που λέει, « Αγάπα τον πλησίον σου ως τον εαυτό σου » (Ματθ. 22 : 34-39 και προς Ρωμαίους 13/ιγ/8-10) " θέλεις αγαπά τον

πλησίον σου ως σ' εαυτόν " (Λευιτικόν 19:18 - Προς Γαλάτας 5/ε/13-14) και « ο σύμισής ετέρω μη ποιήσεις » (Τωβίτ δ').

Οι μεγαλύτεροι Μυημένοι παρομοιάστηκαν με Θεούς και ο Σωκράτης, στο έργο του Πλάτωνα Φαίδων, παρουσιάζεται να λέει : Οι Μυημένοι είναι βέβαιο ότι απολαμβάνουν τη συντροφιά των Θεών. Στο ίδιο έργο ο μεγάλος Αθηναίος σοφός αναφέρει : Φαίνεται μάλιστα ότι και εκείνοι οι οποίοι οργάνωσαν τις μυστηριακές τελετές δεν ήταν άνθρωποι άνευ αξίας, αλλά πραγματικά κάποιο βαθύ νόημα κρύβεται από παλαιούς χρόνους μέσα στα λόγια τους, ότι αν κανείς έλθει στον Άδη, χωρίς να μνηθεί στην διδασκαλία των Μυστηρίων και να υποβληθεί στις τελετουργικές διατυπώσεις, η θέση του θα είναι στον βόρβορο [δηλαδή, θα χάσει την προσωπικότητα του για πάντα], ο δε καθαρμένος και μυημένος με όλες τις διατυπώσεις, όταν φτάσει εκεί, θα γίνει δεκτός στην κατοικία των Θεών. Αναφερόμενος στα Μυστήρια, ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός, λέει :

Εδώ τελειώνει κάθε διδασκαλία. Βλέπει κανείς τη Φύση και όλα τα πράγματα.

Έτσι, λοιπόν, ένας Χριστιανός Πατέρας τής Εκκλησίας μιλάει όπως μίλαγε ο Παγανιστής Πρετέξτατος, Ανθύπατος τής Αχαΐας (4ος αιώνας μ.Χ.), « ένας άνθρωπος με έξοχες αρετές », ο οποίος παρατήρησε ότι το να στερήσουν τους Έλληνες από τα « ιερά Μυστήρια, τα οποία ενώνουν ολόκληρη την ανθρωπότητα », σημαίνει για αυτούς στερήση κάθε αξίας τής ζωής. Θα είχαν κερδίσει ποτέ τα Μυστήρια την τόσο υψηλή εκτίμηση των ευγενέστερων ανθρώπων τής αρχαιότητας, αν η καταγωγή τους δεν ήταν κάτι παραπάνω από ανθρώπινη ; Διαβάστε όλα όσα έχουν γραφτεί για αυτόν τον μοναδικό θεσμό, τόσο από εκείνους οι οποίοι δεν είχαν ποτέ μνηθεί, όσο και από τους ίδιους τους Μυημένους. Μελετήστε τον Πλάτωνα, τον Ευρυπίδη, τον Σωκράτη, τον Αριστοφάνη, τον Πίνδαρο, τον Πλούταρχο, τον Ισοκράτη, τον Διόδωρο, τον Κικέρωνα, τον Επίκτητο, τον Μάρκο Αυρήλιο, για να μην αναφέρουμε δεκάδες άλλους διάσημους Σοφούς και συγγραφείς. Εκείνα που είχαν αποκαλύψει οι Θεοί και οι Άγγελοι, τα έκρυψαν οι εξωτερικές θρησκείες, αρχίζοντας με εκείνη τού Μωυσή, και τα απέκρυψαν για αιώνες από τα μάτια τού κόσμου. Ο Ιωσήφ, ο γιός του Ιακώβ, ήταν ένας Μυημένος, γιατί διαφορετικά δε θα μπορούσε να παντρευτεί την Ασενέτ, την κόρη τού Πετεφρή (« Ποτιφάρ », « εκείνος που ανήκει στον Φρή », το Θεό Ήλιο) τού ιερέα τής Ηλιούπολης. Κάθε αλήθεια που αποκαλύφθηκε από τον Ιησού και την οποία κατανοούσαν τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι πρώτοι Χριστιανοί, ξανασκεπάστηκε. Διαβάστε τι λέει ο Ρωμαίος φιλόσοφος Σενέκας : « Αφού διαλυθεί ο κόσμος και επιστρέψει στην αγκαλιά του Δία, ο Θεός συνεχίζει να παραμένει συγκεντρωμένος στον εαυτό του και κατά κάποιο τρόπο, παραμένει κρυμμένος, ολότελα βυθισμένος στην θεώρηση των ιδεών του. Ύστερα βλέπουμε ένα νέο κόσμο να ξεπροβάλλει από αυτόν... Μια αθώα φυλή ανθρώπων σχηματίζεται...».

Μιλώντας για μια κοσμική διάλυση - που περιλαμβάνει την καταστροφή ή τον θάνατο των πάντων, ο Σενέκας μάς διδάσκει πως, όταν οι νόμοι τής Φύσεως καταγκρεμιστούν και φτάσει η τελευταία ημέρα τού κόσμου, τότε ο Νότιος Πόλος θα καταστρέψει με την πτώση του όλες τις περιοχές τής Αφρικής και ο Βόρειος Πόλος θα κατακλύσει όλες τις χώρες κάτω από τον άξονα του.

Ο τρομαγμένος ήλιος θα στερηθεί το φως του· το παλάτι του ουρανού, που θα πέσει σε παρακμή, θα δημιουργήσει ταυτόχρονα ζωή και θάνατο και κάποιο είδος διάλυσης θα πέσει παρόμοια επάνω στις θεότητες, οι οποίες έτσι θα επιστρέψουν στο αρχικό τους χάος.

Μπορεί κανείς να νομίσει για μια στιγμή ότι διαβάζει την πουρανική διήγηση τού βιβλίου τού Παρασαρά για την μεγάλη Πραλάγια (► [Rigveda - " Συλλογή Σανσκριτικών ύμνων "](#)). Πραλάγια σημαίνει « μεγάλη απορρόφηση » και κατ' επέκταση διάλυση και καταστροφή τού σύμπαντος στο τέλος τής Μεγάλης Εποχής ή « ημέρας » τού Βράχμα. Είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, ιδέα προς ιδέα.

Άραγε έχει κάτι παρόμοιο ο Χριστιανισμός ; Στο τρίτο κεφάλαιο (Γ' : 3-13) τής δεύτερης επιστολής τού Αποστόλου Πέτρου, βρίσκουμε τις ίδιες ιδέες :

« Και αυτό να γνωρίζετε πρώτα : ότι θα έρθουν εμπαίκτες στις έσχατες ημέρες που θα πορεύονται σύμφωνα με τις δικές τους επιθυμίες με εμπαιγμό και θα λένε : « Πού είναι η υπόσχεση τής παρουσίας του ; Γιατί αφότου οι πατέρες κοιμήθηκαν, όλα παραμένουν κατ' αυτόν τον τρόπο από την αρχή της κτίσης ». Τους διαφεύγει αυτό, βεβαίως, επειδή το θέλουν : ότι οι ουρανοί υπήρχαν από παλιά και η γη από το νερό και μέσω τού νερού σχηματίστηκε με το Λόγο τού Θεού, διαμέσου τών οποίων ο τότε κόσμος καταστράφηκε, αφού κατακλύστηκε από νερό. Ενώ οι τωρινοί ουρανοί και η γη με τον ίδιο λόγο είναι αποταμιευμένοι για τη φωτιά και διατηρούνται για την ημέρα της κρίσης και της απώλειας τών ασεβών ανθρώπων... εξαιτίας τής οποίας οι ουρανοί θα διαλυθούν με φωτιά και τα στοιχεία θα λιώσουν με καύση ! Αλλά προσδοκούμε καινούργιους ουραμούς και καινούργια γη σύμφωνα με την υπόσχεσή του, στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί. »

Βέβαια, άν οι ερμηνευτές τής Καινής Διαθήκης θέλουν να βλέπουν όχι την μυστηριακή όψη αλλά μια αναφορά σε κάποια δημιουργία, ένα κατακλυσμό και μια υπόσχεση τής έλευσης τού Χριστού, όπου θα ζούν σε μια Νέα Ιερουσαλήμ στον ουρανό, αυτό δεν είναι λάθος τού Αποστόλου Πέτρου. Αυτό που εννοούσε ο Απόστολος Πέτρος, ήταν η καταστροφή τής Φυλής μας και η εμφάνιση μιας νέας ηπειρού για μια νέα Φυλή.

Οι Δρυίδες κατανοούσαν το νόημα τού Ήλιου στον Ταύρο, για αυτό όταν έσβηναν όλες οι φωτιές την 1η Νοεμβρίου και μόνον το δικό τους ιερό και άσβεστο πυρ παρέμενε για να φωτίζει τον ορίζοντα, σαν τις φωτιές τών Μάγων και των σύγχρονων Ζωροαστριστών.

Κάτι αντίστοιχο θα δούμε και στα Καβείρια Μυστήρια στην συνέχεια. Οι Δρυΐδες πίστευαν στην επαναγέννηση τού ανθρώπου, σε μία σειρά επανενσαρκώσεων.

Όπως λέει ο Διόδωρος, οι Δρυίδες πίστευαν ότι οι ψυχές τών ανθρώπων μετά από μια ορισμένη περίοδο περνούν σε άλλα σώματα. Το δε τυπικό τής μύησης τού Τέκτονος Εταίρου αναφέρει και αυτό ότι : « ο Πυθαγόρας δίδαξε την Μετενσάρκωση ».

Οι δοξασίες αυτές έφτασαν στους Άριους τής Φυλής μας από τους προγόνους της, τους Ατλάντειους. Αυτοί διατήρησαν με ευσέβεια τις διδασκαλίες, παρ' όλον που πλησίασε βαθμιαία το τέλος τής μητρικής τους Ρίζας Φυλής εξαιτίας τής αλόγιστης χρήσης τών δυνάμεων και της αλαζονείας της.

Οι Κάβειροι, ως θεότητες, λατρευθείσαι κατά τήν αρχαιότητα στην Αίγυπτο, Μικρά Ασία και Ελλάδα. Απαντώνται ίχνη και στον Δρυϊδισμό. Παρουσιάζουν ομοιότητες προς τους Θεούς τού πυρός, προς τούς ινδικούς Κουμάρας και τους κυρίους τής Φλογός. Τα Καβείρια μυστήρια τελούντο κυρίως στην Σαμοθράκη. Οι τύποι ήταν πολύπλοκοι. Δυνάμεις υποχθόνιοι πιστεύετο ότι έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην γονιμοποίηση τού ανθρώπου και τών ζώων, ήταν όμως κυρίως συνυφασμένοι με τήν τεχνικήν τών μεταλλαγών, κάτι πού εξηγεί διατί θεωρήθηκαν ως οι πρόδρομοι τών αλχημιστών.

Οι Κάβειροι είναι θεότητες τής γονιμότητας, αλλά και θεότητες που έχουν σχέση με την μεταλλοτεχνία. Ο Ήφαιστος, ο πατέρας τους είναι ο θεός τεχνίτης.

Κάτι αντίστοιχο συναντάμε στον Τεκτονισμό στο " πρόσωπο " τού " Τουμπαλκάϊν " .

Στο λεξικό Σούδα αναφέρεται : « Κάβειροι : όνομα έθνους, σημαίνει δε και δαίμονας ». Υπάρχει η άποψη ότι οι Κάβειροι πήραν το όνομά τους από το όρος Κάβειρος τής Βερεκυντίας μίας περιοχής τής Φρυγίας στην οποία κατοικούσαν οι Βερεκύνται. Το φύλο αυτό κατοικούσε ανατολικά τής Λυδίας και Καρίας στα παράλια τών οποίων αναπτύχθηκαν οι ελληνικές αποικίες τών Ιώνων. Βερέκυνθος ονομάζεται επίσης όρος τής Κρήτης προέκταση τών Λευκών ορέων, όπου κατά την παράδοση οι Ιδαίοι Δάκτυλοι, οι δαίμονες ακόλουθοι τής μητέρας τών Θεών Κυβέλης, εξόρυσαν και κατεργαζόταν τον χαλκό και τον σίδηρο. Άρα υπάρχει και στην άποψη αυτή συσχέτιση τού ονόματος τών Καβείρων με την κατεργασία τών μετάλλων.

Προφανής είναι και η ετυμολογική συσχέτιση τού ονόματος τών Καβείρων με τα ρήματα κάω, κύω ή κάπτω. Κατά καιρούς επιχειρήθηκε η συσχέτιση τής λατρείας τών Καβείρων στους Φοίνικες με την λατρεία τών Καβείρων τής Σαμοθράκης. Όμως πρόκειται για τελείως διαφορετικές ομάδες θεοτήτων οι οποίες δεν σχετίζονται καθόλου μεταξύ τους. Οι Κάβειροι στους Φοίνικες είναι επτά και σε αυτούς προστίθεται ο Ασκληπιός, ενώ στην λατρεία τών Καβείρων τής Σαμοθράκης είναι γνωστό ότι οι Κάβειροι είναι τέσσερεις. Αν οι Κάβειροι τής Σαμοθράκης προερχόταν από την Φοινίκη θα έπρεπε να είναι επτά και όχι τέσσερεις.

Οι Κάβειροι λοιπόν έχουν Ελληνική προέλευση, είναι οι καίοντες, οι δαίμονες οι οποίοι είναι παιδιά τού Ήφαιστου. Οι κάτοικοι τής Λήμνου, τής Ίμβρου και τής Σαμοθράκης ταυτίζουν τους Καβείρους με τον Πρωτέα, ο οποίος προσωποποιούσε την θάλασσα και το « ηφαιστειώδες πυρ » του οποίου κύρια θεότητα είναι ο Ήφαιστος. Πολλοί πιστεύουν ότι οι τύποι τής λατρείας τών Καβείρων ήταν συνδεδεμένοι με εκείνην τού Ορφισμού. Το " Τιτανικό " στοιχείο τών ορφικών μυστηρίων, υπενθυμίζει τόν υποχθόνιο χαρακτήρα τών Καβείρων παραδόσεων.

Επί πλέον ο Ορφισμός είναι η αρχαιότερα μυστηριακή μορφή τής Ελλάδος, ο δε Καβειρισμός φαίνεται να είναι μία επιβίωση τής προελληνικής θρησκείας τών Πελασγών. ([▶ " Τα Μυστήρια τής Σαμοθρακής " Walter Burkert](#))

ΤΑ ΚΑΒΕΙΡΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Είναι κοινά αποδεκτό ότι στους αρχαίους πολιτισμούς οι μυστηριακές τελετές, ήταν πολύ σημαντικές τόσο για την τόνωση τού θρησκευτικού αισθήματος, όσον και για την διεύρυνση τού πνευματικού ορίζοντα τών υποψηφίων προς μύηση σε αυτά, όπως μας αποκαλύπτει η μαρτυρία τού Πίνδαρου : Μανθάνειν εν τω ουρανώ το οράν, εν δε τή γη το αναμμνήσκεσθαι. Μακάριος ο δια τών Μυστηρίων διελθών, ούτος γινώσκει την αρχήν και τον σκοπόν τής ζωής " .

Τα αρχαιότερα μυστήρια στην αρχαία Ελλάδα, πιθανολογείται ότι ήταν τα Κρητο-Μινωικά, τα οποία επηρέασαν τα μετέπειτα Καβείρια, τα Διονυσιακά-Ορφικά, και τα Ελευσίνια.

Η " εσωτερική " διδασκαλία τών Καβείρων μυστηρίων ήταν " η γέννηση τού ανθρώπου ", ενώ τών Ελευσίνιων (εκ τού " ελεύω " - ελευθερώνομαι) η συμβολική παράσταση τής Ψυχής, τής καθόδου της στην ύλη, μετά την ανάληψη της και την επιστροφή της στην αιώνια ζωή. Η δομή τών μυστηρίων βασιζόταν σε τρία στοιχεία : τον μύθο, την τελετή, και την μύηση, ενώ επτά ήταν κυρίως τα στάδια ή οι

βαθμίδες που οδηγούσαν στην ολοκλήρωση τής μύησης εις τα μυητικά συστήματα : Καθαρμός, Χρίσμα, Περιβολή, Ιερός λόγος, Ενθρονισμός, Ιερογαμία, Εποπτεία.

(Στην Χριστιανική εκκλησία πιθανόν αυτά αντιστοιχούν στο Βάπτισμα, Χρίσμα, Εξομολόγηση, Θεία ευχαριστία, Ιεροσύνη, Γάμος, Ευχέλαιο).

Το ότι η μύηση είχε σαφώς χαρακτήρα παιδευτικό, φαίνεται σε ένα απόσπασμα τού Θέωνος τού Σμυρναίου, στο οποίο τα πέντε στάδια τής μύησης περιγράφονται αναλυτικά και παραλληλίζονται με τα στάδια διδασκαλίας τών Μαθηματικών, αλλά και της εκπαιδευτικής διαδικασίας γενικώτερα.

Τα στάδια αυτά είναι ο καθαρμός, η παράδοση τής τελετής, η εποπτεία, η ανάδευση στεφάνων, η τελειοποίηση και ευδαιμονία :

« ΜΥΗΣΕΩΣ ΔΕ ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ. ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΚΑΘΑΡΜΟΣ. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙΣ ΜΕΤΟΥΣΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΕΣΤΙΝ, ΑΛΛ' ΕΙΣΙΝ ΟΥΣ ΑΥΤΩΝ ΕΙΡΓΕΣΘΑΙ ΠΡΟΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ, ΟΙΟΝ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΑΣ ΜΗ ΚΑΘΑΡΑΣ ΚΑΙ ΦΩΝΗΝ ΑΞΥΝΕΤΟΝ ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣ ΔΕ ΤΟΥΣ ΜΗ ΕΙΡΓΟΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΓΚΗ ΚΑΘΑΡΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΥΧΕΙΝ. ΜΕΤΑ ΔΕ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΤΙΝ Η ΤΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ. ΤΡΙΤΗ ΔΕ (Η) ΕΠΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑ. ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΕ, Ο ΔΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ, ΑΝΑΔΕΣΙΣ ΚΑΙ ΣΤΕΜΜΑΤΩΝ ΕΠΙΘΕΣΙΣ, ΩΣΤΕ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΙΣ, ΑΣ ΤΙΣ ΠΑΡΕΛΑΒΕ ΤΕΛΕΤΑΣ, ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙ ΔΥΝΑΣΘΑΙ, ΔΑΔΟΥΧΙΑΣ ΤΥΧΟΝΤΑ Η ΙΕΡΟΦΑΝΤΙΑΣ Η ΤΙΝΟΣ ΑΛΛΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ. ΠΕΜΠΤΗ ΔΕ ΗΕΞ ΑΥΤΩΝ ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΟΦΙΛΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΙΣ ΣΥΝΔΙΑΙΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ. ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΗ ΚΑΙ Η ΤΩΝ ΠΛΑΤΩΝΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΧΕΙ ΚΑΘΑΡΜΟΝ ΤΙΝΑ, ΟΙΟΝ ΤΗΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΡΟΣΗΚΟΥΣΙ ΜΑΘΗΜΑΣΙΝ ΕΚ ΠΑΙΔΩΝ ΣΥΓΓΥΜΝΑΣΙΑΝ. Ο ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΚΡΗΝΑΩΝ ΑΠΟ ΠΕΝΤ' ΑΝΙΜΩΝΤΑ ΦΗΣΙΝ ΑΤΕΙ ΡΕΙ ΧΑΛΚΩ ΔΕΙΝ ΑΠΟΡΡΥΠΤΕΣΘΑΙ. Ο ΔΕ ΠΛΑΤΩΝ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΔΕΙΝ ΦΗΣΙ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ. ΤΑΥΤΑ Δ' ΕΣΤΙΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ, ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, ΣΤΕΡΕΟΜΕΤΡΙΑ, ΜΟΥΣΙΚΗ, ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. ΤΗ ΔΕ ΤΕΛΕΤΗ ΕΟΙΚΕΝ Η ΤΩΝ ΚΑΤ' Α ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ ΘΕΩΡΗΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ, ΤΩΝ ΤΕ ΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΩΝ. ΕΠΟΠΤΕΙΑΝ ΔΕ ΟΝΟΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΑ ΝΟΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΤΩΣ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΝ. ΑΝΑΔΕΣΙΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΕΨΙΝ ΗΓΗΤΕΟΝ ΤΟ ΕΞ ΩΝ ΑΥΤΟΣ ΤΙΣ ΚΑΤΕΜΑΘΕΝ ΟΙΟΝ ΤΕ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΙ. ΠΕΜΠΤΟΝ Δ' ΑΝ ΕΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΩΤΑΤΟΝ Η ΕΚ ΤΟΥΤΩΝ ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ΟΜΟΙΩΣΙΣ ΘΕΩ ΚΑΤ' Α ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ».

(Εις τον Τεκτονισμό, κατά την μύηση τού Εταίρου, αναφέρονται επτά Ελευθέριοι Τέχναι : η Γραμματική, η Ρητορική, η Λογική, Αριθμητική, η Γεωμετρία, η Αστρονομία και η Μουσική).

Για τα Καβείρεια Μυστήρια σώζονται πολύ λίγες μόνον πληροφορίες, ήδη από τα παλαιά ακόμη χρόνια. Ο Στράβων, γράφει σχετικά με τις λίγες πληροφορίες που γνώριζαν στην εποχή του : " Διά τους εν Σαμοθράκη τιμωμένους Θεούς πολλοί έχουν είπει ότι είναι οι Κάβειροι οι ίδιοι, αλλ' ούτε αυτοί οι ειπόντες τούτο, ημπορούν να μας είπουν οποίοι τινές είναι οι Κάβειροι ".

Είναι από τα αρχαιότερα και τα σπουδαιότερα όλων τών Μυστηρίων τής ελληνικής αρχαιότητας εξίσου τιμώμενα με τα Ελευσίνια. Η αρχή τέλεσης τών Καβειρίων μυστηρίων χάνεται στα βάθη τής Ελληνικής προϊστορίας. Οι γνώμες τών αρχαίων πηγών δίστανται.

Άλλοι, όπως ο Ηρόδοτος, υποστηρίζουν ότι η λατρεία τών Καβείρων ήταν αυτόχθων μυστηριακή λατρεία τών Πελασγών, ενώ άλλοι όπως ο Στησίμβροτος που καταγόταν από την Θάσο, υποστηρίζουν η λατρεία τους εισήχθη στον Ελλαδικό χώρο από την

Ανατολή. Ήταν προφανώς φοινικικής καταγωγής σχετιζόμενα με την λατρεία των Καβείρων η οποία εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην νήσο Σαμοθράκη.

Η λατρεία των Καβείρων εξετεινέτο στην Ίμβρο, στην Λημνο, στην Σύρο, στις Θήβες και σε πολλά άλλα νησιά και πόλεις της Ελλάδος. Στις Θήβες βρίσκονται ερείπια του Καβειρίου ιερού.

Στην πόλη δε αυτήν και αυτός ο Δίονυσος παρίστανετο ως Κάβειρος με Καβειρίας την Δήμητρα και την Περσεφόνη. Το Καβείριο ιερό των Θηβών θεωρείτο κατά τον Πausανία ως θαυματουργό και άγιο.

Ορφικός στίχος αποκαλεί τὰ Καβείρια Μυστήρια " όργια φρικτά θεών άρρητα βροτοΐσιν ". Οι Έλληνες απέδιδαν την αρχή των τελετών και μυστηρίων στον Ορφέα. Κατά τον Ηρόδοτο όμως οι πρώτοι κάτοικοι της Σαμοθράκης οι Πελασγοί, ήταν συγχρόνως και οι ιδρυταί των μυστηρίων αυτών. Συγκεκριμένα ο Ηρόδοτος γράφει για την προέλευση των μυστηρίων :

" Αυτά και πολλά άλλα τα οποία εγώ θα υπομνήσω παρέλαβαν οι Έλληνες παρά των Αιγυπτίων, ότι δε τα αγάλματα του Ερμού έχουν τα αιδοία ορθά, τούτο δεν το έμαθον παρά των Αιγυπτίων, αλλά παρά των Πελασγών μεν το έμαθον πρώτοι εξ όλων των Ελλήνων οι Αθηναίοι, παρά τούτων δε οι άλλοι Έλληνες. Κατά την εποχήν δε, καθ' ην ήδη οι Αθηναίοι ελογίζοντο μεταξύ των Ελλήνων, μετώκησαν εις την Αττικήν ως σύνοικοι οι Πελασγοί, και έκτοτε ήρχισαν να θεωρούνται ως Έλληνες. Εκείνος δε, ο οποίος έχει μνηθή εις τα μυστήρια των Καβείρων, τα οποία επιτελούν οι Σαμοθράκες παραλαβόντες παρά των Πελασγών, αυτός θα καταλάβει τι θέλω να είπω με τα λόγια μου. Διότι την Σαμοθράκην κατώκουν προηγουμένως αυτοί οι Πελασγοί, οι οποίοι έγιναν σύνοικοι με τους Αθηναίους, παρ' αυτών δε παρέλαβον τα μυστήρια οι Σαμοθράκες. Τών οποίων τα αγάλματα του Ερμού, τού να έχουν ορθά τα αιδοία έμαθον εκ των Ελλήνων παρά των Πελασγών πρώτοι οι Αθηναίοι. Περί τούτου παραδίδεται κάποιος Ιερός Λόγος, ο οποίος αποκαλύπτεται εις τα εν Σαμοθράκη Μυστήρια."

Μια σημαντική πληροφορία μας έχει διασώσει ο Χριστιανός συγγραφέας Ιππόλυτος (2ος μ.Χ. αιώνα) : " Διότι οι Σαμοθράκες σαφώς ονομάζουν τον τιμώμενο παρ' αυτών εις τα μυστήρια, τα οποία επιτελούν, τον Αδάμα τον αρχικόν άνθρωπον. Υπάρχουν δε εις το ιερόν της Σαμοθράκης δυο αγάλματα γυμνών ανθρώπων, εχόντων και τας χείρας τεταμένες άνω προς τον ουρανόν και τους φαλλούς εστραμμένους προς τα άνω, όπως έχει και το εν Κυλλήνη άγαλμα του Ερμού, τα προειρημένα αγάλματα είναι εικόνες του αρχανθρώπου και του αναγενωμένου πνευματικού ανθρώπου, ο οποίος είναι κατά πάντα ομοούσιος προς εκείνον τον άνθρωπον.."

Στα μυστήρια γίνονταν δεκτοί όλοι οι άνθρωποι ανεξαρτήτως φυλής, φύλου και κοινωνικής τάξεως, ακόμη και οι δούλοι, αρκεί να μην επιβαρύνονταν με ανόσιες πράξεις. Σκοπός των μυστηρίων ήταν να απομακρύνει το φόβο του θανάτου και να αποκαλύψει αιώνιες αλήθειες που σχετίζονται με την τύχη της Ψυχής μετά τον θάνατο. Η αποκάλυψη των τεκταινομένων κατά την διάρκεια τέλεσης των μυστηρίων επέφερε την ποινή του θανάτου.

Μπροστά στο άβατο του Ιερού υπήρχε επιγραφή, που αποκάλυψε η αρχαιολογική σκαπάνη και που απαγόρευε με λιτό αλλά απόλυτο τρόπο, την είσοδο " Αμύητον μη εισιέναι ".

Ο Πλούταρχος γράφει για τις απόρρητες πληροφορίες που γνώριζε αλλά δεν μπορούσε να αποκαλύψει : " Οποίοι τινές είναι οι Κάβειροι και όποια τινά μυστήρια τελούν εις την Μητέρα Ρέαν θα ζητήσω συγγνώμη από τους φιλομαθείς διά την

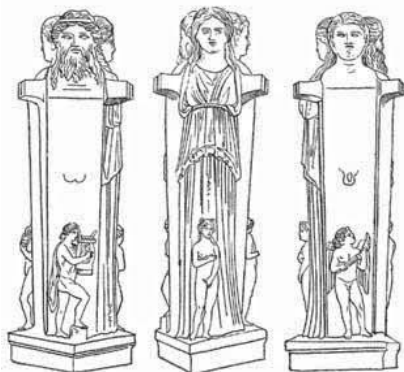
σιωπὴν μου αὐτὴν. Ὅποια δε ἡ παρακαταθήκη και τα εἰς αὐτὴν τελούμενα δεν μοι επιτρέπεται να γράψω".

Σε ἀντίθεση με τα Ἐλευσίνια μυστήρια, στα Καβείρια μυστήρια, επιτρεπόταν ἡ συμμετοχὴ ἀτόμων ἀδιαφόρως ἐθνότητος, ἡλικίας, κοινωνικοῦ ἀξιώματος και φύλου. Με τὴν μύησή τους ἀναλάμβαναν ἠθικές και κοινωνικές υποχρεώσεις και ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέει ὅτι : " οἱ μούμενοι ἐγίνοντο εὐσεβέστεροι, δικαιοτέροι και κατὰ πάντα καλλίτεροι ".

Ποιοὶ και πόσοι ἦταν ὅμως οἱ Κάβειροι, τι συμβόλιζαν και τι λάμβανε μέρος στις μυστηριακές αὐτές τελετές ; Ὅσον ἀναφορὰ τὸν συμβολισμό τους, ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης 1ος αἰώνας μ.Χ. ἀναφέρει ὅτι οἱ Κάβειροι θεωροῦνταν ἡ προσωποποίηση τῆς ἀθανασίας τῆς Ψυχῆς. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι συμφωνοῦν οἱ ἀρχαίες πηγές στο ὅτι γεννήθηκαν στην νῆσο Λήμνο. Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει σχετικὰ : "... τον ἐκ Ἀγίας Λήμνου γεννηθέντα Κάβειρον ", ἐνὼ και ὁ Ησύχιος στο λεξικό του ἀναφέρει : " Κάβειροι, καρκίνοι πάνυ δε τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνω ως Θεοί. Λέγονται δε εἶναι Ἡφαίστου παῖδες ".

Στην Λήμνο πίστευαν ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς γῆς υπήρξε ὁ Κάβειρος, τὸν ὁποῖο γέννησε ἡ Λήμνος με ἀπόρρητες ἱερές τελετές. Γενικὰ ἀποφεύγονταν ἡ χρῆση τῶν ὀνομάτων τῶν Καβείρων, ὀνομάζονταν γενικὰ Μεγάλοι Θεοί. Στις ἐπιγραφές που ἔχουν βρεθεῖ στις ἀνασκαφές πάντοτε ὀνομάζονται Μεγάλοι Θεοὶ ἢ Ἄνακτες και ποτέ με τὸ ὄνομα τους. Στην Λήμνο τους ὀνόμαζαν ἐπίσης και Καρκίνους.

Ὅσον ἀναφορὰ τὸν ἀριθμὸ τους και τὸ ποιοὶ ἦταν δεν ὑπάρχει ξεκάθαρη ἀπάντηση. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι οἱ Κάβειροι ἦσαν ἓνας ἢ τρεῖς ἢ τέσσερις ἢ ἐπτὰ ἢ και περισσότεροι.. Τὸ πιο πιθανόν εἶναι ως Πελασγικῆς προελεύσεως ὁ πρῶτος τους χαρακτήρας κατὰ τὴν ἀπώτατη αὐτὴ ἐποχὴ να ἦταν χθόνιος και συνδέονται με τὴν λατρεία τῆς μεγάλης Μητέρας Φύσης και τὴν γονιμότητα τῆς γῆς, ὅπως και στα Κρητικά μυστήρια. Ἡ Μεγάλῃ Μητέρα, ἡ μητέρα Γῆ, λεγόταν Ἀξίερος. Ἀργότερα ταυτίστηκε με τὴν Δήμητρα. Ἡ μορφή της, εἰκονίζονταν στα νομίσματα τῆς Σαμοθράκης ἀνάμεσα σε δυο λιοντάρια. Μαζί με τὴν Μεγάλῃ Μητέρα λατρεύονταν και ὁ σύζυγός της, ὁ θεὸς Καδμίλος, που πολλές φορές ταυτίζονταν με τὸν **Ερμῆ**. Εἶχαν και οἱ δύο τα ἴδια " ἱερά " σύμβολα, ὅπως τὸν κριὸ ως " ἱερό ζῶο " που συμβόλιζε τὴν γονιμοποιὸ δύναμη και τὸν ἀρχηγὸ ποιμένα, καθὼς και τὸ φιδοκέφαλο κηρύκειο του, τα ὁποῖα βρέθηκαν χαραγμένα σε νομίσματα και σε ἐπιγραφές. Στο Βατικανό, σώζεται ἓνα σημαντικό μαρμάρينو μνημεῖο σχετικὸ με τα Καβείρια. Στις τρεῖς ὄψεις του γλυπτοῦ παριστάνονται ὁ Ἀξιόκερσος, ἡ Ἀξιόκερσα και ὁ Κάσμιλος. Στην βάση ὅμως του μνημείου βρίσκονται οἱ ἀντίστοιχες θεότητες, τῆς Ὀλύμπιας Ἐρσηκείας και ταυτίζουν τὸν Ἀξιόκερσο με τὸν Ἀπόλλωνα - Ἥλιο, τὴν Ἀξιόκερσα με τὴν Ἀφροδίτη και τὸν Κάσμιλο με τὸν Ἐρωτα.

Ο συγγραφέας Μνασέας ο Περσεύς αναφέρει ότι οι Κάβειροι ήταν τέσσερις τον αριθμό : ο Αξιόκερσος, ο Κάσμυλος, η Αξίερος και η Αξιόκερσα. Οι δύο πρώτοι είναι αρσενικοί και αντιστοιχούν στον Άδη ή Πλούτωνα και στον Ερμή ενώ οι άλλοι δύο είναι θηλυκοί και αντιστοιχούν στην Δήμητρα και στην Περσεφόνη :

« ΜΥΟΥΝΤΑΙ ΔΕ ΕΝ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ ΤΟΙΣ ΚΑΒΕΙΡΟΙΣ, ΩΝ ΜΝΑΣΕΑΣ ΦΗΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ Δ' ΕΙΣΙ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ, ΑΞΙΕΡΟΣ, ΑΞΙΟΚΕΡΣΑ. ΑΞΙΕΡΟΣ ΜΕΝ ΕΣΤΙ Η ΔΗΜΗΤΗΡ, ΑΞΙΟΚΕΡΣΑ ΔΕ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, ΑΞΙΟΚΕΡΣΟΣ ΔΕ Ο ΑΔΗΣ, Ο ΔΕ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ, ΚΑΣΜΙΛΟΣ Ο ΕΡΜΗΣ ΕΣΤΙΝ, ΩΣ ΙΣΤΟΡΕΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΟ ΔΩΡΟΣ »

Ο Φερεκύδης καθώς και ο Ηρόδοτος αναφέρουν τους Καβείρους, ως υιούς τού Ηφαίστου. Σύμφωνα με τον Φερεκύδη μητέρα των Καβείρων ήταν η θυγατέρα τού Πρωτέως και της Αγχινόης Καβείρη ή Καβειρώ και απόκτησε από τον Ήφαιστο τρία αγόρια και τρία κορίτσια, τους Καβείρους και τις Καβειρίδες. Ο Αθηνίωνας (συγγραφέας τού 1ου αιώνα μ.Χ.) αναφέρει ότι οι Κάβειροι ήταν δυο, ο Ιασίων και ο Δάρδανος γιοι του Δια και της θυγατέρας του Άτλαντα Ηλέκτρας. Ο Διονυσόδωρος, (συγγραφέας του 3ου αι. π. Χ.) αναφέρει ότι υπήρχαν δυο ζεύγη Καβείρων ο Αξιόκερσος, η Αξίερος, ο Καδμίλος ή Κασμίλος και η Αξιόκερσα, οι οποίοι αργότερα ταυτίστηκαν με τον Πλούτωνα, την Δήμητρα, τον Ερμή και την Περσεφόνη.

Σύμφωνα με τους αρχαίους μύθους ήσαν παιδιά ή εγγόνια του Ηφαίστου. Ο Ήφαιστος με την Καβειρώ, κόρη τού Πρωτέα, έκανε τρεις γιούς, τους Καβείρους και τρεις κόρες, τις νύμφες Καβειρίδες ή σύμφωνα με άλλους μύθους ο Ήφαιστος με την Καβειρώ γέννησαν τον Καδμίλο, από τον οποίο προήλθαν οι τρεις αρσενικοί και οι τρεις θηλυκοί Κάβειροι. Κατά μια άλλη εκδοχή τής μυθολογίας ο Ήφαιστος από την Καβείρη απόκτησε μόνο τον Καδμίλο και ότι οι Κάβειροι και οι Καβειρίδες είναι παιδιά του.

Σύμφωνα με τον Φιλόστρατο κάθε χρόνο και σε ορισμένο χρόνο στην Λήμνο κατά την διάρκεια των εορτών των τελετών, έσβηναν όλα τα Φώτα στο νησί επί εννέα ημέρες, μέχρι να έρθει με πλοίο από την Δήλο το νέο πυρ. Για αυτόν τον λόγο και η λαμπάδα ήταν το σύμβολο των Καβείρων. Συνήθως η γιορτή γινόταν από τον Μάιο έως τον Σεπτέμβριο. Η τελετή μύησης γινόταν νύχτα υπό το φως των δαυλών. Το αξίωμα των ιερέων ήταν κληρονομικό, και ονομάζονταν Καδμίλοι. Πριν την μύηση γινόταν εξομολόγηση τού υποψήφιου μύστη από τον ειδικό ιερέα που ονομάζονταν " Κόης ". Μας σώζεται μία ενδιαφέρουσα ιστορία μάλιστα από την διαδικασία τής εξομολόγησης. Ο Λύσανδρος είχε πάει στην Σαμοθράκη για να πάρει μέρος στα Καβείρεια μυστήρια. Ο ιερέας που εξομολογούσε τους πιστούς, του ζήτησε να μαρτυρήσει το μεγαλύτερο αμάρτημα του. Ο Λύσανδρος τότε τον ρώτησε :

" εσύ ή οι Θεοί θέλουν να το μάθουν " ; και ο ιερέας τού απάντησε οι Θεοί, και τότε ο Λακεδαιμόνιος τού απάντησε : " εσύ φύγε από εδώ, και εάν με ρωτήσουν οι Θεοί θα τους το πω.."

Οι υποψήφιοι μύστες προχωρούσαν κρατώντας δαυλούς που συμβόλιζαν το εσωτερικό φως που διώχνει το σκοτάδι τής άγνοιας και της ύλης. Σε ανασκαφές βρέθηκαν πολλές θέσεις για τοποθέτηση των δαδιών στους τοίχους τού Ιερού, αλλά και το γράμμα " Θ " δηλωτικό των Μεγάλων Θεών. Ο μουσόμενος οδηγούνταν να καθίσει σε έναν θρόνο, όπου πραγματοποιούνταν σε αυτόν η δοκιμασία και η διδασκαλία. Η τελετή αυτή ονομαζόταν " θρονισμός ". Ο Πλούταρχος αναφέρει σχετικά για αυτήν την φάση τής τελετής : " Καθάπερ ειώθασιν εν τω καλουμένω θρονισμώ καθίσαντες τους μουσόμενους οι τελούντες κύκλω περιχορεύειν ".

Του φορούσαν στο κεφάλι στεφάνι από κλαδί ελιάς και μια κόκκινη ταινία στην μέση του, την οποία θα έφερε μαζί του στην υπόλοιπη ζωή του, ενδεικτική της μυσσεώς του. Μπροστά στον θρόνο έκαιγε πυρά γύρω από την οποία οι ιερείς έψελναν με ακατανόητες λέξεις για τον μουύμενο τους Ιερούς ύμνους, μετά χόρευαν χορούς υπό τους ήχους μουσικής και μυστηριακών τραγουδιών. Ύστερα από τον θronισμό, ο ιερέας οδηγούσε τον μύστη στο άβατο του Ιερού κι' εκεί, το νέο μέλος, έφθανε στον βαθμό της " εποπτείας ".

Από όσα είναι δυνατόν να γνωρίζουμε, στα Μυστήρια αυτά διεξήγετο και μια τελετή που καλείτο " Καβείριος θάνατος " κατά τήν οποίαν ο μουύμενος υπεδύετο το πρόσωπο τού Καδμίλου, του νεωτέρου εκ των τεσσάρων Καβείρων. Ο **Καδμίλος** εφονεύετο υπό των τριών αδελφών του, οί οποίοι κατόπιν έφευγαν αποκομίζοντες εντός κίστης ή καλαθιού το **γεννητικό του μόριο**.

Τό σώμα τού Καδμίλου μεταφέρθηκε επάνω σε ασπίδα και τάφηκε στους πρόποδες τού Ολύμπου στεφανωμένο μέ άνθη. Ακολούθως ο φονευθείς **αναστήθηκε**, δεν διασώθηκε όμως ο μύθος περί τού τρόπου τής αναστάσεως του.

Ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς αναφέρει ότι ο μύθος αυτός αποτελεί το ιερόν μυστήριον αδελφού φονευμένου υπό τών αδελφών του. Όπως είπαμε τα ονόματα τών άλλων αδελφών ήταν Αξίερος, Αξίόκερσα και Αξίόκερσος, τηρούντο όμως μυστικά και δέν προφέροντο από τους μύστες.

Ο αδ. Κ. Γ. Κουρτίδης, ο πρώτος ιστορικός τής Θράκης, θεωρεί ότι γενικώς η θεμελιώδης διδασκαλία τών Καβειρίων ήταν το ζήτημα τής γενέσεως τού ανθρώπου, ενώ τα Ελευσίνια συμβόλιζαν τον θάνατο και την μέλλουσα ζωή. Αλλά είχαν συγχρόνως τα Μυστήρια αυτά ως αντικείμενο ιδιαίτερο την έκφραση μερικών κοσμογονικών ιδεών στις οποίες επρώτευε η μυστηριώδης γενεαλογία τών Καβείρων. Συμπεραίνει δε ότι τα Μυστήρια τής Σαμοθράκης προέρχονται από την αρχική τών Αρίων λαών λατρεία, η οποία ήταν καθαρή πυρολατρία.

Τόσο μεγάλη δε άσκησαν επίδραση ώστε οι επιφανέστεροι τών Ελλήνων είχαν σπεύσει να μνηθούν σε αυτά. Αναφέρονται μεταξύ άλλων ο Κάδμος, ο Ορφεύς, ο Ηρακλής και ο Οδυσσεύς.

Ο Πλούταρχος αναφέρει ότι και ο Φίλιππος ο Μακεδόνας και κατόπιν η σύζυγος του Ολυμπιάς είχαν μνηθεί από παιδιά στην Σαμοθράκη.

Το Ιερατείο τών Καβειρίων φαίνεται ότι ήταν πολυπληθές όπως και το αντίστοιχο τών Ελευσινίων. Υπήρχε, εν πρώτοις, ο Κόης ή Κοίης, ο εξομολογητής ιερεύς. Υπήρχαν ακόμη οι Ανακτοτελεσταί, ιερείς δικασταί που αποφαινόταν κατά πόσον ο προσερχόμενος υποψήφιος ήταν άξιος να μνηθεί. Η Λουτροφόρος ήταν επίσης ιέρεια ασχολούμενη με τους καθαρμούς τών υποψηφίων.

Τά Καβείρια επέζησαν επί μακρόν και μετά την επικράτηση τού Χριστιανισμού και επομένως πολύ περισσότερο τών Ελευσινίων. Κατά την Ρωμαϊκή εποχή ήκμαζαν, επί Σύλλα δε η Σαμοθράκη και το ιερόν της λεηλατήθησαν από πειρατές που αποκόμισαν θησαυρό χιλίων ταλάντων. Επιγραφές που βρέθηκαν στην Σαμοθράκη περιέχουν κατάλογο Αθηναίων, που μυήθηκαν στα Καβείρια επί βασιλέως Σαβίνου κατά τον 2ον π.Χ. αιώνα. Ο δε σοφιστής Λιβάνιος δάσκαλος τού Ιωάννου Χρυσοστόμου, αναφέρει ότι και επί της εποχής του τον 4ον μ.Χ. αιώνα τελούντο ακόμη τα Καβείρια τακτικώς.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙΔΟΣ - Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΒΕΙΡΙΑ

Ο πρώτος Θεός των Αιγυπτίων ήταν ο Δημιουργός Φθα. Είναι ο δημιουργός του Σύμπαντος, το Δημιουργικό Πυρ.

Ήταν κατά την παράδοση έμπειρος “ εργάτης ” των μετάλλων, ο χύτης και ο γλύπτης των θεών που επεξεργάστηκε όλες τις λεπτομέρειες του σχεδίου του Κόσμου. Αντιστοιχεί προς τον θεό **Ήφαιστο** τής Ελληνικής παράδοσης και τον βιβλικό **Τουπαλκάϊν**.

Μετά την περαίωση του έργου του παρεχώρησε τον θρόνο του στον Ήλιο Άμμωνα - Ρα, τον Μέγα θεό τής Ηλιούπολης και όλων σχεδόν των άλλων πόλεων τής Αιγύπτου.

Όλες οι άλλες θεότητες συναθροίζονται σε αυτήν την ηλιακή αρχή, τον « κεκρυμένο Ήλιο » που δεν υποπίπτει ούτε στην διάνοια των κοινών ανθρώπων.

Αυτός ήταν ο υπέρτατος θεός από τον οποίον εξαρτάται ο Κόσμος. Τον Ρα διαδέχτηκε, πριν αναληφθεί στον ουρανό όπου εγκαταστάθηκε οριστικά σαν Θεός - Ήλιος, ο υιός του Σού, η ατμόσφαιρα που συγκρατεί τον ουρανό και στην συνέχεια ο εγγονός του Ρα, ο θεός Κεμπ.

Ο Όσιρις ήταν ο πρωτότοκος υιός του θεού Κέμπ (Γη) και τής θεάς Νούτ (Ουρανός). Ο Όσιρις, γεννήθηκε στις Θήβες τής Άνω Αιγύπτου, εκεί όπου γεννήθηκαν και τα άλλα **τρία αδέρφια** του, Ίσις, Σηθ και Νέφθυς και ως Φαραώ έφερε στην Αίγυπτο τον πολιτισμό.

Μετέτρεψε τον νομαδικό βίο σε μόνιμη εγκατάσταση, εκπαίδευσε τούς υπηκόους του στην τέχνη τής κατασκευής γεωργικών εργαλείων για την καλλιέργεια τής γης, την παραγωγή σιταριού και σταφυλιών, με σκοπό να τούς εξοικειώσει στην κατασκευή των απαραίτητων για την διατροφή τους, όπως ο άρτος και ο οίνος.

Εισηγάγε την λατρεία των Θεών, σμίλεψε τις πρώτες εικόνες, ίδρυσε πόλεις και νομοθέτησε δίκαιους νόμους για τούς πολίτες. Για αυτό, για όλες αυτές τις πράξεις του έλαβε την επωνυμία Ουνεφέρ (Αγαθός). Όλα αυτά βέβαια μας παραπέμπουν σε λειτουργίες του Πνεύματος.

Πραγματοποιώντας όλα αυτά τα σχέδια στην Αίγυπτο, αποφάσισε να μεταδώσει τον πολιτισμό και στον υπόλοιπο κόσμο. Αφού μετέδωσε τον πολιτισμό σε κάθε σημείο τής γης από το οποίο πέρασε, γύρισε πίσω στην Αίγυπτο. Στην σειρά αυτή των απογόνων του πρωταρχικού θεού Φθα, θα αναγνωρίσουν εκείνοι που ασχολούνται με την μυθολογία των διαφόρων λαών, τις διαδοχικές ενσαρκώσεις του Λόγου, ο οποίος επανέρχεται στην Γη για να ιδρύσει θεσμούς όλο και περισσότερο πιά ανθρωπιστικούς που αποσκοπούν στην εξέλιξη τής ανθρωπότητας.

Κατά την επιστροφή του ο αδελφός του Σηθ - Τυφών, ο οποίος συμβολίζει τα ακριβώς αντίθετα από τον Όσιρι, δηλαδή την κακία, την βαρβαρότητα και τον πόλεμο, οργάνωσε στην Μέμφιδα ένα συμπόσιο με απώτερο σκοπό να τον σκοτώσει και να πάρει τον θρόνο του. Έχοντας οργανώσει το σχέδιο με 72 ακόμη συνωμότες, κατά την διάρκεια του συμποσίου διέταξε να φέρουν ένα πανέμορφα κατεργασμένο κιβώτιο, το οποίο θα ανήκε σε αυτόν που θα χωρούσε ακριβώς μέσα του. Ο Όσιρις μην μπορώντας να υποψιαστεί την συνομωσία του αδελφού του μπήκε στο κιβώτιο. Τότε οι συνωμότες έκλεισαν και κάρφωσαν το καπάκι του κιβωτίου και το έριξαν στον Νείλο. Το ρεύμα του ποταμού, κινούμενο προς τα Ανατολικά, το έφερε προς τις ακτές τής Φοινίκης στην ρίζα μιας μυρίκης, η οποία μεγάλωσε γρήγορα και το έκρυψε στον κορμό της .

Όταν ο Βασιλιάς τής περιοχής, Μάλκανδρος, έριξε το δέντρο για να το χρησιμοποιήσει σαν στήριγμα για τα ανάκτορά του, άρχισε να αναδύεται ένα υπέροχο άρωμα, στοιχείο το οποίο έκανε την Ίσιδα να καταλάβει πως εκεί βρισκόταν θαμμένος ο Όσιρις.

Τον μετέφερε πίσω στην Αίγυπτο και τον έκρυψε από την δολοφονική μανία τού Σηθ, αλλά τα πάθη τού Οσίρι δεν είχαν ακόμη περατωθεί διότι επρόκειτο να υποστεί έναν 2ο θάνατο ! Ο μύθος θέλει τον Σηθ, κυνηγώντας μια νύκτα υπό το Φως τής Σελήνης, να βρίσκει τυχαία το φέρετρο τού Όσιρι και για να απαλλαγεί μια και καλή από αυτόν, να τον διαμελίζει σε 7 ή 14 κομμάτια και να τα σκορπά στους τέσσερις ανέμους, δηλαδή στα τέσσερα σημεία τού ορίζοντα . Η Ίσις κάνοντας έρευνες βρήκε τα κομμάτια του εκτός από τον **φαλλό**, τον οποίο κατά τον μύθο τον έφαγε το ψάρι οξύρρυγχος. Υπήρχε και ομώνυμη πόλη στην Αίγυπτο. Σε ανάμνηση τού περιστατικού κατασκευάζει ομοίωμα τού οξύρρυγχου και οργανώνει την γιορτή των φαλλοφοριών. Οι αναπαραστάσεις τού ανδρικού γεννητικού οργάνου βρίσκονται στο κέντρο αναρίθμητων τυπολογικών τελετουργιών που είναι αφιερωμένες στην γονιμότητα, την αναπαραγωγή και την άεναο ανανέωση τής Φύσεως. Είναι περαιτέρω ο Δημιουργός, ο πρωταρχικός Άνθρωπος στην δημιουργική λειτουργία του. Στους μύθους με φαλλικό χαρακτήρα, ο διαμελισμός τού Θεού αντιστοιχεί με την μετάβαση από το ακαθόριστο στο καθορισμένο.

Σε πολλούς μύθους (όπως τού Οσίριδος) ο Θεός που ανίσταται (η επάνοδος τού πρωταρχικού Χάους στην Τάξη) έχει χάσει το **μόριο** του, διότι αυτό έχει διαμοιραστεί στο ανθρώπινο γένος τής Γης με την λειτουργία τού Ιερού πυρός που εξασφαλίζει και συντηρεί την Ζωή.

Έτσι ο **φαλλός**, με την δημιουργική βέβαια έννοια τού ιερού πυρός, θέλει παραμείνει σε αδράνεια για τούς περισσότερους ανθρώπους μέχρι τού τέλους των καιρών, εφόσον ο άνθρωπος θα υπόκειται στις επιταγές τής γέννησης και τού θανάτου σπαταλώντας την Δημιουργική ενέργεια μόνο για προσωπική ικανοποίηση ή για αναπαραγωγή ! Κατά κάποιον τρόπο η αποκατάσταση τού ανδρικού μορίου τού Όσιρι από την Ίσιδα είναι ένας συμβολισμός τής αποκατάστασης τής Θείας φωτεινής Ουσίας παραπλανηθείσης από την επιθυμία (Σηθ - Εωσφόρος) στον κατώτερο κόσμο στον οποίο ζούμε.

Με την βοήθεια τής αδελφής της Νέφθυς, τού Άνουβι, τού Θωθ και τού υιού της Ώρου και χρησιμοποιώντας για άλλη μια φορά την θεουργία, προσάρμοσε τα μέλη τού Όσιρι και τον επανέφερε στην ζωή κάνοντας τον αθάνατο. Αναστημένος πλέον και ενώ θα μπορούσε να επανακτήσει τον θρόνο του στην Αίγυπτο, αποσύρθηκε στα Ηλύσια Πεδία, όπου υποδεχόταν τις ψυχές των δικαίων και βασίλευε επί των νεκρών.

Ο μύθος τού Οσίριδος, όπως και κάθε μύθος, είναι μια αλληγορική διήγηση με στόχο την διδασκαλία. Μέσα από αυτόν ξεπετάγονται τα στοιχεία τού καλού και τού κακού, τής ανάστασης, τής αθανασίας, τής μετενσάρκωσης. Ο Όσιρις είναι το Φως και ο Σηθ το σκοτάδι. Η αιώνια πάλη καλού και κακού και οι δυνάμεις οι οποίες τα υπηρετούν αντίστοιχα.

Οι δυνάμεις που υπηρετούν το σκότος (το κακό = Σηθ) δεν αναφέρονται ξεχωριστά στον συγκεκριμένο μύθο. Οι δυνάμεις τού φωτός (καλό = Όσιρις) εμφανίζονται αυτόνομες σαν πρόσωπα, δηλαδή : Ίσις, Ώρος και Νέφθυς.

Με τον συνδυασμό αυτών των δυνάμεων, υπό την επήρεια τής θεουργίας, αυτές γίνονται ικανές να ανασυνθέσουν τις ιδιότητες- μέλη τού διαμελισμένου Οσίριδος,

να τον αναστήσουν και να τον καταστήσουν αθάνατο (ο μύθος του Χιράμ Αμπίφ). Ο διαμελισμός αυτός συμβολίζει την εξάπλωση της Πνευματικής Ουσίας του Θεού. Και μετά τον θάνατο η ελπίδα για μια μεταθανάτια ζωή και για μια αναγέννηση αλλά και γενικότερα να τονισθεί η δύναμη της κυκλικής φάσης της ζωής, η επανενσάρκωση.

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο οι Αρχαίοι Αιγύπτιοι ήταν ο πρώτος λαός που υποστήριξε ότι η ψυχή είναι αθάνατη και ότι μετά το θάνατο του ανθρώπινου σώματος η ψυχή ξαναγυρίζει ... τελικά σε ανθρώπινο σώμα.

Τέλος η απόσυρση του Οσίριδος στα Ηλύσια Πεδία συμβολίζει την απόσυρση του Πνεύματος καθώς έχει τελειώσει τις δοκιμασίες του και πλέον θα συνεχίσει σε άλλα επίπεδα της Δημιουργίας (Φυσιώσα Φύση ή Ανώτερο Αστρικό πεδίο).

Με μια λέξη, όλα αυτά είναι η Ιστορία της Ψυχής και όχι συγκεκριμένα μιας καθορισμένης Ψυχής, διότι πραγματεύονται τους άθλους όχι ενός ιστορικού ατόμου, αλλά του ανθρώπου στον κύκλο της εξέλιξης του. Έτσι οι περιπέτειες του Όσιρι είναι κοινές για τους ανθρώπους και για τους θεούς. Η ανάσταση Εκείνου, αλληγορεί την επιτέλεση του σκοπού της ανθρωπότητας, δηλαδή την αποθέωση της ανθρώπινης Ψυχής.

Ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως Θείας καταγωγής, αλλιώς δεν θα μπορούσε να ανέρχεται προς τα ανωτέρα πεδία, αναζητώντας την φύση της Θείας Ουσίας.

Ο Σηθ - Τυφών όμως, δηλαδή οι χαμηλές έλξεις του μεταβαλλόμενου και συνεχώς ρέοντος Αστρικού Πεδίου, κατορθώνει να περιορίσει την ανθρώπινη ψυχή - τον Όσιρι - μέσα στα στενά όρια του γήινου περιβλήματος, του πολυτελούς κιβωτίου, και τον ρίχνει εντός του συνεχώς μεταβαλλόμενου ύδατος των ενσαρκώσεων και επανενσαρκώσεων της εκδηλωμένης Φύσεως. Το ακατάσχετο όμως ρεύμα της εξέλιξης, φέρει αυτόν προς το φως, προς Ανατολάς. Κατόπιν πολλαπλών ενσαρκώσεων και αποσαρκώσεων, η Ψυχή με την βοήθεια της Αγάπης (Ίσις), της Σοφίας (Θωθ) και του Πνεύματος (Ώρος), κατορθώνει να ανυψωθεί μέχρι της πηγής της, να αναστηθεί στην Ουράνια ζωή του Φωτός.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

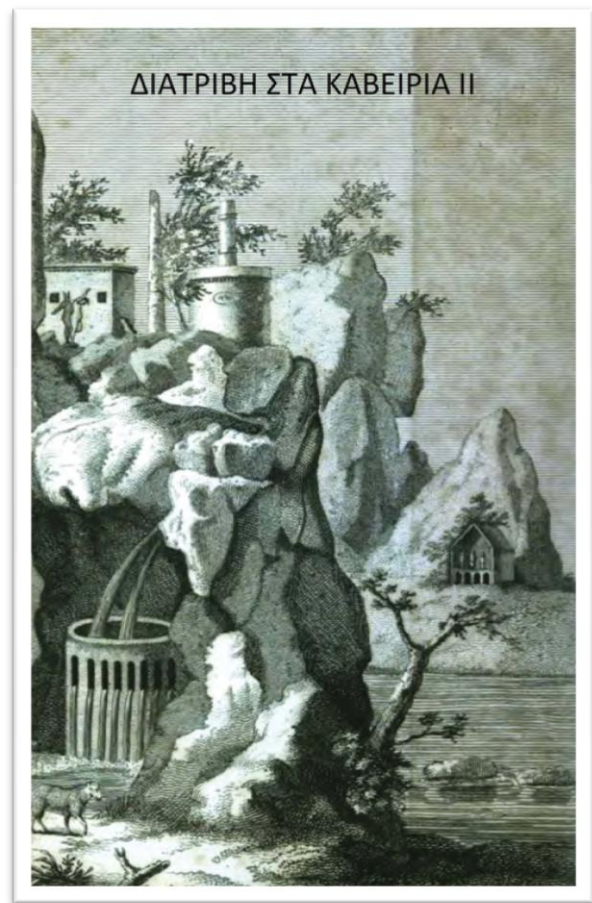
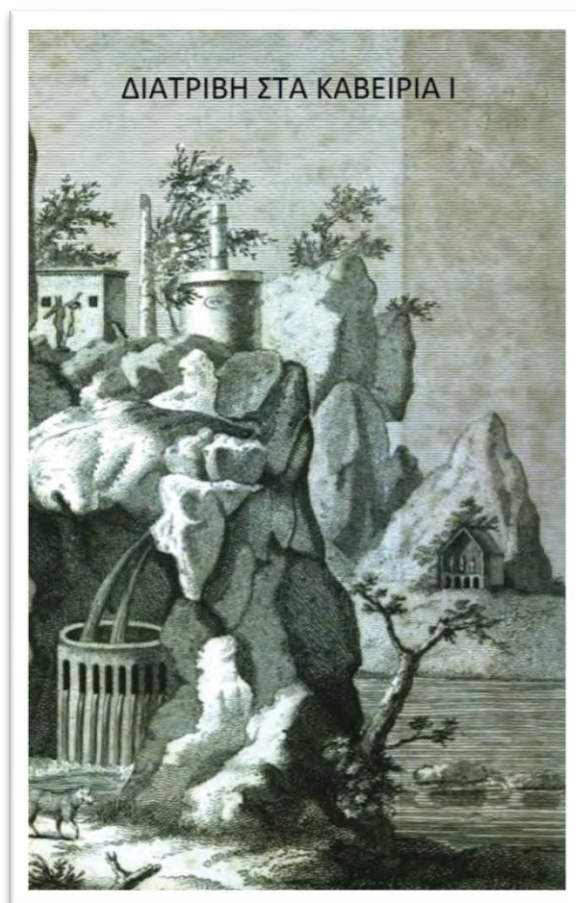
Ο γνωστός Albert Galatin Mackey βρίσκει σημαντικές αναλογίες μεταξύ του δράματος εις τα Καβείρια Μυστήρια και του αντιστοιχίου του Ελευθεροτεκτονισμού (ο φόνος του Χιράμ), και βεβαιώνει ότι εις τα Καβείρια εχρησιμοποιείτο η ιδιαίζουσα εις τα Μυστήρια συμβολική γλώσσα..

Κατά τον Α. Ε. Waite, η τελετή της μύησης ήταν καθαρώς φαλλική, κατέληγε δε δια της αναστάσεως του φονευθέντος Καδμίλου ως και του χαρμοσύνου πανηγυρισμού ο οποίος διαδέχεται το εκ του φόνου πένθος και την κατήφειαν, όπως συνέβαινε αντιστοιχώς και στα Μυστήρια του Οσίριδος, του Ιάκχου και του Αδώνιδος.

Στον Ελευθεροτεκτονισμό οι δυνάμεις του κακού (ο Σήθ) εκπροσωπούνται από τους τρεις αχρείους εταίρους **Γιουβελά, Γιουβελός, Γιουβελούμ** που φονεύουν τον **Χιράμ**, και το Αστρικό Πεδίο από το Μέσον Δώμα. Ενώ στα Καβείρια Μυστήρια εκπροσωπούνται από τα τρία αδέρφια **Αξίερος, Αξιόκερσος, Αξιόκερσα** τα οποία φονεύουν αντιστοιχώς τον **Καδμίλο**. Βλέπουμε και εδώ την ύπαρξη **φαλικών** συμβολικών αναπαραστάσεων και την λειτουργία του **ιερού πυρός** των οποίων η Ερμηνεία αναλύθηκε προηγουμένως επαρκώς στον μύθο του Οσίριδος.

Ηρόδοτος : « ... Διότι την Σαμοθράκην κατώκουν προηγουμένως αυτοί οι Πελασγοί, οι οποίοι έγιναν σύνοικοι με τους Αθηναίους, παρ' αυτών δε παρέλαβον τα Μυστήρια οι Σαμοθράκες. Τών οποίων τα αγάλματα τού Ερμού, τού να έχουν **ορθά τα αιδοία** έμαθον εκ τών Ελλήνων παρὰ τών Πελασγών πρώτοι οι Αθηναίοι. »

VIDEO : [Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ](#)

Κάντε **Ctrl + Κλικ** στην αντίστοιχη εικόνα

